

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **H., s.r.o.**, naposledy so sídlom v B., proti žalovanej **M., o zaplatenie 223 498,44 € (6 733 114,-- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 6 C 177/2002, o dovolaní S. a.s., so sídlom v B., zastúpenej JUDr. M. Č., advokátkou v B., proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 28. augusta 2009 sp.zn. 8 Co 266/2009 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie S. a.s., so sídlom v B. **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin uznesením z 8. júna 2009 č.k. 6 C 177/2002-497 nevyhovel žiadosti spoločnosti S., a.s., na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Svoje rozhodnutie zdôvodnil ustanovením § 58 ods. 1 O.s.p. a s poukazom na predpoklady, ktoré musia byť splnené, aby súd takejto žiadosti mohol vyhovieť. Uviedol, že i napriek tomu, že označená spoločnosť poukázala na to, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudla pohľadávku, ktorá je predmetom sporu od pôvodného žalobcu, do skončenia sporu zastavením konania (uznesenie Okresného súdu Martin z 30. marca 2009 č.k. 6 C 177/2002-474) toto postúpenie nepreukázala, hoci k postúpeniu pohľadávky došlo na základe zmluvy už 9. januára 2008. Súd prvého stupňa poukázal na to, že štatutárnym orgánom oboch zmluvných strán zmluvy o postúpení pohľadávky je Ing. A.. H., čo tiež vylučuje existenciu ospravedlniteľného dôvodu na prípadné priznanie odpustenia zmeškanej lehoty. Tiež mal za to, že označená žiadosť nebola podaná oprávnenou osobou.

Na odvolanie spoločnosti S. a.s. Krajský súd v Žiline uznesením z 28. augusta 2009 sp.zn. 8 Co 266/2009 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie spoločnosť S. a.s. a navrhla ho zrušiť a vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z neexistujúceho ustanovenia § 237 ods. 7 O.s.p., z obsahu dovolania však vyplýva, že namieta postup súdu, na základe ktorého jej bola odňatá možnosť pred súdom konať. Mala za to, že súdy pri rozhodovaní o jej procesných právach porušili ustanovenia § 18 O.s.p., ktorý zakotvuje princíp rovnosti pred súdmi a zároveň porušili aj čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý garantuje rovnaké postavenie účastníkov konania. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Krajského súdu v Žiline, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. novembra 1999 sp.zn. 22 Cb 218/98, keď žalovanému priznal odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, hoci pre takéto rozhodnutie neboli závažné dôvody.

Žalovaná nepovažovala dovolanie za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), preskúmal včas podané dovolanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemožno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm.a/ O.s.p.), alebo ak odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm.c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm.b/ veta prvá O.s.p.), alebo ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.), alebo ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm.b/ O.s.p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Keďže rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je napadnuté dovolaním, nevykazuje znaky niektorého z týchto uznesení, nemožno prípustnosť dovolania žalobcu vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a, ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Právne relevantné ale nie je tvrdenie žalobcu, že k vade takejto povahy došlo, ale iba zistenie, že konanie je ňou skutočne zatážené.

So zreteľom na dovolateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku, či konanie nie je postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm.f/ O.s.p.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Pri posudzovaní dovolania podľa obsahu je zrejmé, že podstatnou je v ňom námietka dovolateľky, že súdy nesprávne rozhodli, keď jej žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty nevyhoveli, hoci takejto žiadosti žalovanej v roku 1999 vyhovel, čím podľa jej názoru porušili princíp rovnosti a rovnakého postavenia účastníkov konania.

Občiansky súdny poriadok v § 18 zakotvuje princíp rovnosti. V tejto úprave vychádza z čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý garantuje rovnaké postavenie účastníkov v konaní. Pod rovnakým postavením účastníkov pritom treba rozumieť také procesné práva účastníkov, ktoré zabezpečia spravodlivý súdny proces. Pod spravodlivým súdnym procesom v ponímaní rovnakých práv treba rozumieť povinnosť súdu zabezpečiť rovnosť zbraní, t.j. možnosť uplatnenia práv, teda rovnakú možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, zúčastniť sa na procesných úkonoch, možnosť oboznámiť sa s obsahom spisu a pod. V súvislosti s námietkami dovolateľky však dovolací súd zdôrazňuje, že spravodlivosť v procesnom postavení nemožno zamieňať s právom na procesný výsledok sporu.

Odpustenie zmeškania lehoty je v občianskom súdnom konaní viazané na splnenie podmienok predvídaných v ustanovení § 58 ods. 1 O.s.p. V danom prípade odvolací súd (rovnako aj súd prvého stupňa) dospel k záveru o nesplnení zákonom určených podmienok. Za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. nemožno považovať samotné rozhodnutie, ktorým nebolo vyhovené žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie dovolateľky ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože jej v súvislosti s týmto konaním trovy nevznikli a ani nepodala návrh na uloženie takejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. augusta 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová

